

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Praxis Beneficiorvm D. Petri Rebvffi Montispessvlani
Ivrvim Doct. Ac Comitiss, Ivrisqve Pontificii Ordinarii
Professoris Paris. & ibidem in supremo Senatu Causarum
Patroni**

Rebuffi, Pierre

Coloniae, 1610

III. Quæst. An obstent Concordatis exceptio de non recepta lege.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63686)

detur ad primum argumentum: Ius conferendi beneficia in mensibus referuatis ad nullam praescriptionem deduci posse, ex quo sic contra Concordata conferentes, & collationem acceptantes omni titulo careant; & possessio infecta, non possessionis, sed iniquae usurpationis, & verae intrusionis nomen mereatur. Maior igitur prepositio est vera quando in subiectum casum intrant requisita ad praescriptionem. Hinc similiter respondetur ad secundum argumentum, illam maiorem tunc deum veram esse quando subiecta materia compatitur & potest habere substantialia praescriptionis, vid. titulum, possessionem, & bonam fidem. Ad tertium respondemus nos credere illam doctrinam Cassadori multis aduocatis, iudicibus, & confessoribus errandi occasionem dedisse, & fortassis adhuc dare, verum stante declaratione Clementis VII. non possumus aliud dicere, nisi quod Cassadorus circa hoc sit expressè reprobatus, & de cetero neutiquam sequendus. Quia auctoritatem vnius Doctoris, mandato, & declarationi Summi in Ecclesia iudicis praeferre, non potest esse, non summum nephas. Sic apparet quod etsi auctoritas Auditorum Rotae sit maxima, eos tamen importunitate aduocatorum errare posse. Verè enim constat errasse Cassadorum olim Auditorem extendendo Reg. de triennali ad prouisos contra Concordata, ex quo Clemens VII. declarauit tales nullo tempore beneficio Regularum de annali & triennali gaudere potuisse: Vbi nota, quod Pontifex loquatur per verbum potuisse, de praeterito; vt ostenderetur illam constitutionem merè esse declaratiuam Concordatorum.

QVÆSTIO III.

An Concordatis possit opponi exceptio de non recepta lege.

Qui omnes mouent cuniculos ad impediendas Apostolicas prouisiones, extollunt etiam hanc exceptionem tali clamore: Ordinarij semper huius generis beneficia in quocunque mense con-

tulerunt; quamobrem similia Roma impetrare fas non est, quia in hoc loco, vel in hoc genere beneficiorum Concordata non sunt recepta; & lex non recepta non obligat: Doctores cum gl. in c. de treuga. & pace. Petr. Gregor. Syntag. iur. li. 17. c. 17. num. 30. Flam. de conf. q. 1. nu. 19. & sequent. vbi. quod absque metu incurfus poenas potest legi non recepta contraheri, per Barr. m. l. v. l. §. sed cum antiquitas. C. de Cur. furios. Glossa in capit. de libell. dist. 20. vbi ecclesia Orientalis non recepit Canones de continetia clericorum, & propter hoc non incidit in haeresim, nec peccauit mortaliter c. denig. in fine dist. 4. laic. Aufre. in rep. c. 1. not. 10. de offi. Ord. Rebus. super Concord. rub. de col. §. presatig. Ordinarij, dices: quod Galli constitutiones Buriales Papae non receperunt.

Circa hoc punctum dico primò. Si re-
petamus acta superiorum temporum antequam in misera Germania sic inualuit haeresis impudici Luteri, & impij Caluini, & quod dolenter dico: apud quosdam politicos catholicos Machiaueli doctrina ab impietate Caluini parum distat; reuoluamus gesta ante nos in Vrbe existentium clarorum ac nobilium Germanorum Curatorum (quorum seriem in alium libellum referuamus) clarè videbimus, non esse Ecclesiam in Germania, vbi non circa omnis generis beneficia impetrationes in Curia factae vigore Concordatorum executionem habuerint; vt legem Concordatorum non receptam nemo iuste allegare possit. Secundo dico, ex ipsis verbis Concordatorum manifestè constare, tam seculares, quam ecclesiasticos Principes, & Praelatos Germania laudasse, approbasse, & recepisse articulos Concordatorum. ibi. Rationabilia, & vtilia, ordinationes, & statuta à partibus ipsis hinc inde approbata, laudata, conclusa, ACCEPTATA & Concordata fecerunt ac ediderunt. Quae verba indubitatam omnino receptionem, & promulgationem huiusmodi articulo-
rum important. Ad obiecta respondetur negando hanc legem non esse receptam. Secundo has exceptiones: Lex non recepta; Lex non in vsu, vt plurimum arundine re-

ne reperiri debiliores, quod latius ostendimus in sequenti quaest. Et illa doctrina Bartol. in l. vlt. C. de Cur. fur. in foro ecclesiastico non est tuta, nisi apud Iudices reorū singulares amicos. Quod de lege super continentia clericorum Orientalis Ecclesiæ adfertur, respondemus, in legibus illis Latine Ecclesiæ Orientales cenleri exceptos, ut qui ab antiquo suas habebant leges circa continentiam certo modo post obitum vxoris seruandam c. si quis, & ibi glo. 22. dist. Quæ orientalium leges à Pontificibus in Latina Ecclesia quoad ipsos orientales nunquam reprobatae fuerunt. Vnde Stephanus Pontifex super isto casu consultus in c. aliter. dist. 21. sic ait: Aliter se orientalium traditio habet Ecclesiarum, aliter huius S. Romanæ Ecclesiæ. Et in ca. de libellis. dist. 20. Leo Papa expressè præcipit causas quasque determinandas esse iuxta canones, & decretales Pontificum postpositis aliorum quantumcunq; Sanctorum Virorum libellis, & commetariis.

11. Atque hoc procedit etiam si illæ decretales, & ordinationes Pontificiæ non reperiuntur in corpore Iuris. Ita Nicolaus Papa in can. Si Romanorum. 19. dist. acriter reprehendit Episcopos Galliæ, quod indifferenter vtantur decretis Pontificum, si illa decreta eorum seruiant intentioni, sin minus, scribere præsumant; talia Decreta non esse in corpore Codicis, & ideo inter Canones non assumenda. Ad c. Deniq. dist. 4. frequenter in hac materia à DD. allegatum, dicimus: Indè nihil aliud probari quam quod frequens vsus (qui non præsumitur, sed in subiecta qualibet materia probandus est) contra legem, aliquam excusationem inducat. Sed & textus ibi loquitur, per verbum, fortè, id est talem excusationem admittendam, si agatur de nuda exhortatione, non autem de præcepto superioris. Rebuffo Gallo suam relinquimus libertatem loquendi cōtra Burfales, vt vocat, Pontificum constitutiones: Interim Pontifex manet Rector Vniuersalis Ecclesiæ, & administrator omnium bonorum Ecclesiasticorum non minus in Gal-

15. lia, & Germania, quam in Italia, & Hispania,

iuxta illud; Papa est Dominus omnium c. postquam. 1. q. 2. Et in beneficialibus habet dominium absolutum, c. proposuit de concess. prebend. Id constat, quod Henricus III. abiurato Calvinismo rediens in gratiam S. Matris Ecclesiæ sine difficultate ipsemet Rex per suum Oratorem iurauit seruare tam Decreta S. Concilij Tridentini, quam Concordata inter Gallos, & Leonem X. firmata.

QVÆSTIO IIII.

An exceptio de non vsu Concordatorum in iudicio locum habere possit.

EXCEPTIO Lex nõ recepta, & exceptio Lex non in vsu, quati pari passu ambulat cum plerisq; aduocatis, qui desperatas habent causas: Pro quarum tamen defensione adferunt illa generalia: Regulare est, quod Lex noua non acquirit vires, quoties successiue fiunt plures actus contra eam, sciente Conditore, vel eius successore, & non contradicente; quia sic non dicitur moribus vtentium recepta, & Superior videtur acquiescere illi contrauentioni, ad not. in l. de quib. ff. de leg. glo. in cap. 1. de reug. & pa. Nec ad hoc requiritur consuetudo præscripta per 10. annos, sed sufficit simpliciter vsus cōtrarius, quia superior videtur eam legem tacitè tollere, ex quo scit contrarium obseruari, & patitur. Aretin. cons. u col pen. Rom. cons. 512. & plures quos congerit Flam. Paris. de Confid. q. n. nu. 21. & sequent. Circa hanc quaest. notandum primo ad obligationem Legis Pontificiæ satis esse publicationem factam in Curia: ita vt constitutiones Romæ publicatæ ligent per totum mundum. Decis. Tol. 444. Imol. in proemio Cle. Berous in c. cognoscentes de const. nu. 49. & 50. Menoch. de ar. iud. cap. 185. à n. 8. quia Conditori canonum, & Vicario Creatoris subiecta est omnis creatura, & plenitudo potestatis Pontificiæ se extendit ad omnes homines cap. decreto 2. q. 2. q. 6. Pulcher, & notabilis textus in cap. Si decreta dist. 20. Vbi Nicolaus Papa ad clerum Constantinopolitanum sic scribit: Si decreta

